

Από τη συλλογή διηγημάτων

“Επαρχία αγάπη μου”

του **Δημήτρη Δεσύλλα**

Στην πόλη μας, τις δεκαετίες του '60 και του '70, ήταν πολύ μεγάλη η ακτινοβολία και ολοζώντανη η ανάμνηση που είχε αφήσει, με το παράδειγμα της ζωής του, **ο Μητροπολίτης του ΕΑΜ Αντώνιος**. Είχε ασκήσει πλατιά πολιτική επίδραση στο δημοκρατικό κόσμο και στη νεολαία. Είχε επηρεάσει και λίγους παπάδες που ακολούθησαν το φωτεινό του παράδειγμα στα κατοπινά χρόνια.

Ένας από αυτούς τους παπάδες ήταν **ο Παπα - Νίκος Καλόπουλος**. Είχε πλούσια κοινωνική προσφορά και δημοκρατική δράση. Γυρνούσε σαν σβούρα στην αγορά της πόλης, σε **μαγαζιά** και σε γραφεία και έκανε έρανο για την εκκλησία. **Είχε όμως μια ιδιομορφία**. Στη δεξιά τσέπη του ράσου του είχε τα κουπόνια του εράνου της εκκλησίας.

Στην άλλη τσέπη, την αριστερή, **είχε κουπόνια για οικονομική ενίσχυση του αριστερού κόμματος της ΕΔΑ**. Μάζευε από όλο τον κόσμο λεφτά για την εκκλησία. Όπου μπορούσε όμως, τολμηρά, με τα άλλα κουπόνια, έπαιρνε επιπλέον οικονομική ενίσχυση για την ΕΔΑ.

Κάποια μέρα τον «μυρίστηκαν» τα λαγωνικά της Ασφάλειας. Τον πήραν από πίσω με «στενό μαρκάρισμα». Δεν μπορούσαν να τον ψάξουν δημόσια, να του πάρουν τα κουπόνια, και να τον τραβήξουν στην Ασφάλεια για τα «περαιτέρω». Θα αντιδρούσε ο κόσμος και θα γινόντουσαν ρεζίλι. Έψαχναν να βρουν τρόπο και δικαιολογία να τον συλλάβουν. Τον ακολούθησαν από

κοντά και πήγαιναν σε εκείνους που μόλις πριν λίγο του είχαν δώσει λεφτά. Τους ζητούσαν φορτικά να πουν πόσα λεφτά του έδωσαν και να τους δείξουν την απόδειξη, δηλαδή τα κουπόνια. Εκείνοι φυσικά για να μην τον εκθέσουν και για να τον περιφρουρήσουν, έδειχναν στους ασφαλίτες μόνο τα κουπόνια του εράνου της εκκλησίας.

«Δέσποτά μου, ένας είναι ο Κύριος»!

Ύστερα ήρθε η χούντα. Στη διάρκεια της ήρθε ένας καινούργιος δεσπότης ο **Αθανάσιος**. Κάλεσε μια μέρα στη Μητρόπολη τον παπα – Νίκο, για να τον ανακρίνει για λογαριασμό της Ασφάλειας, αλλά και δικό του. **«Παπα – Νίκο»** του είπε, **«έχω βάσιμες πληροφορίες ότι είσαι κομμουνιστής, αλλά δεν ξέρω ακριβώς με ποιο κόμμα είσαι, με το ΚΚΕ ή με το ΚΚΕ – Εσωτερικού;»**. Ο παπα – Νίκος τότε, ατάραχος, με μεγάλη ετοιμότητα και ευστροφία, παραφράζει το γνωστό **«ένα είναι το κόμμα»** και τον αποστομώνει: **«Δέσποτά μου, ένας είναι ο Κύριος»!**

Μετά απ' αυτό, ο δεσπότης άρχισε ένα διαρκές και συστηματικό κυνηγητό του παπα – Νίκου. Του άλλαζε συνεχώς ενορία και εκκλησία. Κάθε τόσο, τον έστελνε σε διαφορετικό χωριό, μακριά από την πόλη, στις βουνοκορφές. **Δεν τον άφηνε να ριζώσει πουθενά.** Ο παπά – Νίκος όμως ήταν ένας ανυπότακτος και πρωτοπόρος άνθρωπος.

Σε όποιο χωριό και να πήγαινε, αμέσως έφτιαχνε, μαζί με προοδευτικούς ανθρώπους και νεολαίους, πολιτιστικό ή εξωραϊστικό σύλλογο, ποδοσφαιρικό σωματείο, Συνεταιρισμό ή Αγροτικό Σύλλογο. Μετά την πτώση της χούντας, τον έβλεπες πάντα στην πρώτη γραμμή των εργατικών και αγροτικών κινητοποιήσεων καθώς και των πολιτικών διαδηλώσεων. Την ίδια εποχή της μεταπολίτευσης, και για πολλά χρόνια μετά, κάθε Πάσχα, **η Ιερά Σύνοδος έβγαζε ομόφωνα ψηφίσματα για την αποφυλάκιση των χουντικών πραξικοπηματιών!**

Οι «χριστέμποροι – Ταλιμπάν» μένουν πάντα πιστοί στο αμαρτωλό δόγμα **«Εκκλησιαστικό Κράτος – Κρατική Εκκλησία»**.